

Motion till riksdagen

1988/89:A212

av Margareta Fogelberg och Sigge Godin (båda fp)
Fristående arbetsförmedling för frilansande artister

I vårt land liksom i världen i övrigt finns en liten yrkesgrupp med speciella, konstnärliga talanger till glädje för oss andra som vill se och höra dem. Några av dem är frilansande dansare, mimartister, sångare och musiker. Deras arbete är annorlunda än de flesta andra yrkesutövares i det avseendet att det nästan alltid rör sig om korta engagemang, täta byten av arbetsgivare och inte minst viktigt, en aktiv marknadsföring för att artisten skall nå publiken.

Det råder stor enighet om allas rätt till försörjning genom eget arbete, och det är därför naturligt att samhället tagit på sig ansvaret för att förmedla lediga jobb till arbetsökande, dvs. varaktig sysselsättning i allmän mening. Artister som arbetar ensamma har valt friheten före en trygg försörjning. Någon frihet att välja arbetsförmedlare finns emellertid inte. Här liksom på andra områden där staten har monopol på verksamheten råder i princip etableringsförbud. Förhållandet är jämförbart med öststaternas med den väsentliga skillnaden att man där lyckas hålla sina artister med engagemang.

Kravet att fritt kunna välja arbetsförmedlare – impresario – har förts fram många gånger eftersom Sverige här skiljer sig så markant från resten av "den fria världen". Vid den senaste riksdagsbehandlingen av frågan anfördes bl.a.: "Ansvaret för verksamheten med arbetsförmedling i landet bör i enlighet med Sveriges åtaganden i ILO inte splittras upp. Det bör även i fortsättningen ankomma på arbetsmarknadsverket att ha ett samlat ansvar för förmedlingsverksamheten."

Riksdagsmajoritetens mening kan inte tolkas på annat vis än att man just i vårt land anser möjligheten till fullständig statlig kontroll vara överordnad uppgiften att klara förmedlingen av lediga arbeten oavsett vilken yrkeskategori det gäller.

Den som följt med vad som händer i musik- och teatervärlden har kunnat konstatera hur skickliga artister, en efter en, försvinner från Sveriges horisont. Ett av de starkaste skälen till det är just avsaknaden av kvalificerad hjälp. Ingen svensk arbetsförmedling tar på sig uppgiften att boka färdbiljetter och hotellrum, hålla kontakt med arrangörer för utformning av program och annonser, presskontakter osv. Det är mycket svårt att förstå varför arbetsmarknadsverket skulle vilja behålla en arbetsuppgift som det bevisligen inte klarar av.

Kostar det staten något att tillåta fri etablering av tjänster? Nej.

Blir någon byråkrat arbetslös i brist på sådana uppgifter? Nej.

Kommer det att uppstå artistförmedlingar i varenda kommun? Nej, knappast.

Kommer över huvud taget någon människa att märka om Sverige som det sista landet i väst skulle tillåta fria impressarier? Ja, många, inte minst publiken.

Mot. 1988/89
A212

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en översyn av arbetsförmedlingslagen i syfte att möjliggöra kompletterande, fristående arbetsförmedling på kulturområdet.

Stockholm den 20 januari 1989

Margareta Fogelberg (fp)

Sigge Godin (fp)

